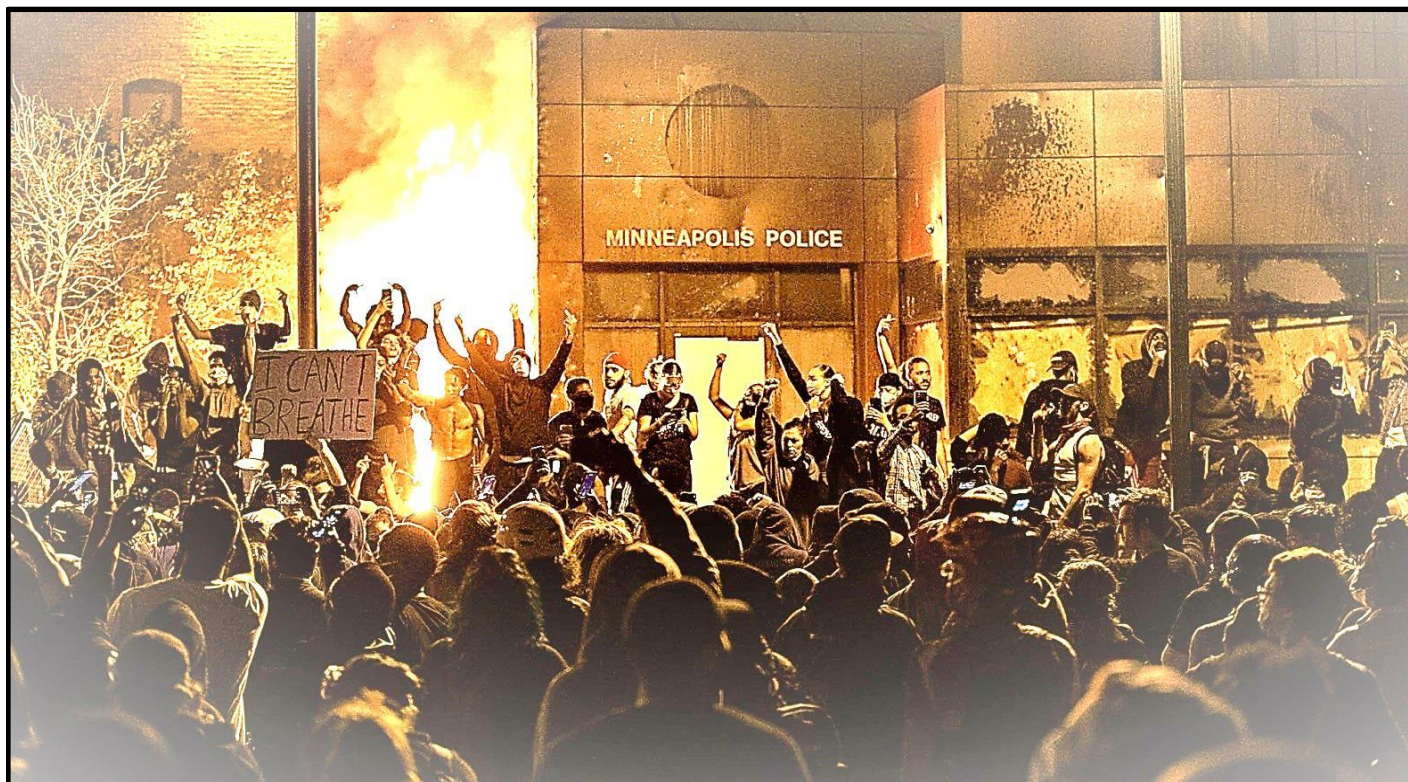

KAPITALISMUS ZABÍJÍ

TŘÍDNÍ BOJ V DOBÁCH PANDEMIE
TÝDNY A MĚSÍCE, KTERÉ OTŘÁSLY SVĚTEM
„VÁLKA PROTI VIRU“ JE POKRAČOVÁNÍM PERMANENTNÍ VÁLKY VEDENÉ PROTI NÁM

TŘÍDNÍ BOJ V DOBÁCH PANDEMIE

„Minneapolis hoří“, 29. května 2020.

ROK 2019 BYL ROKEM CELOSVĚTOVÉHO TŘÍDNÍHO HNUTÍ takového rozsahu a intenzity, jakou jsme neviděli po celá desetiletí, snad dokonce od vlny revolučních bojů v šedesátých a sedmdesátých letech. Kapitalistická normalita *business as usual* byla hluboce otřesena nesčetnými protesty, stávkami, nepokoji a na některých místech i vojenskými a policejními vzpourami. Stovky tisíc rozzlobených proletářů vyšly do ulic v Chile, Francii, Libanonu, Iráku, Haiti, Hongkongu, Íránu, Indii, Kolumbii a v mnoha dalších zemích. Pro mnoho komunistických militantů tato hnutí představovala závan čerstvého vzduchu. Nepokoje v Sao Paulu, Recife, Rio nebo dokonce okupaci metra v New Yorku či protesty proti průmyslovému znečištění ve Wenlou v deltě Perlové řeky jsme sledovali s velkým očekáváním, že se jedná o znamení, že se proletářský požár šíří dále a začíná pohlcovat tato obrovská centra akumulace kapitálu. Nastal nový rok a hnutí nevykazovalo žádné známky ztráty energie. Naopak, nové erupce se objevovaly téměř každý týden, v dalším městě, regionu, zemi... A pak, po třech měsících roku 2020, se to všechno náhle zastavilo. Nebo to tak aspoň vypadalo.

Netvrdíme, jako to činí někteří jiní, že pandemie Covid-19 jako taková je podvod nebo propaganda státu, vytvořená s cílem rozdrtit a umlčet třídní hnutí a znovu vybudovat „sociální smír“ a mezitřídní jednotnou frontu proti „společnému nepříteli“. V praxi to ale přináší úplně stejný výsledek. Jak se pandemie Covid-19 šíří po celém světě, šíří se i represivní opatření státu proti proletariátu – masivní zákazy vycházení, zákazy shromažďování, hackování chytrých telefonů za účelem „vystopování viru“, aktualizace softwaru na rozpoznávání tváří všudypřítomných CCTV kamer, které nyní rozpoznají i tváře lidí s lékařskou rouš-

kou, uzavírání hranic atd. Ruku v ruce s těmito opatřeními přichází i buržoazní ideologický narativ o boji za společné dobro, o potřebě zůstat v klidu a trpěliví, zatímco „naši národní hrdinové“ v první linii vedou boj proti „neviditelnému nepříteli“. A aby nedošlo k omylu, říká onen narativ, ti hrdinové nejsou jen lékaři a zdravotní sestry, kteří léčí pacienty s Covid-19, ale také policisté, kteří nás hlídají „pro naše vlastní dobro“, „filantropové“ jako Bill Gates nebo Elon Musk, kteří nás svými vizionářskými řešeními všechny zachrání (a přitom mimochodem vydělají „pár“ babek) nebo mediální reportéři přinášející masám uzavřeným v karanténě nové analýzy a zprávy o počtu mrtvých.

Také nemůžeme s jistotou tvrdit, že Covid-19 byl záměrně vytvořen v laboratoři jako zbraň, i když historie vojensko-vědeckého komplexu kapitalistického státu, který se zabývá přesně touto činností, je samozřejmě dlouhá: od experimentů se syfilis v Tuskegee, přes únik marburského viru z virologické laboratoře „studené války“ v Německu až po vývoj bakterií dýmějového moru, které nesly raketové hlavice v Sovětském svazu, nemluvě o slavném virologickém institutu Wuhan (a jeho laboratoři P4), jehož specializace je právě výzkum... koronaviřů, a který se tak stal živnou půdou pro představivost některých konspiračních kruhů. Není pochyb, že infekční nemoci mají své pevné místo ve vražedném arzenálu kapitálu. Covid-19 s největší pravděpodobností pochází z jednoho z divokých zvířat prodávaných na trhu s potravinami a zmutoval na kmen přenosný na lidi. Ať už je však jakéhokoli původu, to, co vytváří podmínky pro šíření infekcí, je samotná podstata kapitalistické společnosti – soustředěná kolem hustě osídlených městských uzlů, pólů akumulace kapitálu a obchodních vazeb mezi nimi, které slouží oběhu zdrojů,

komodit a pracujících, včetně budoucích pracujících (studentů) a pracujících v procesu reprodukce své pracovní síly (turistů).

Protože akumulace kapitálu nevyhnutelně představuje také hromadění bídy, každá taková aglomerace zahrnuje přeplněné čtvrti, vozidla veřejné dopravy, továrny a kanceláře, kde výrobní logika znemožňuje ochranu sebe sama, systém zdravotní péče, který je navržen pouze za účelem „rychlé opravy pracovní síly“ atd. Samozřejmě, díky moderní dopravě musíme všichni cestovat dál, rychleji a ve větším počtu než kdykoli předtím. A jak nám ukazuje situace v Brazílii, dokonce i buržoazie může virus šířit na dovolené nebo na služební cestě. Ano, virus může potenciálně chytit každý, to je ono zrno pravdy v buržoazní propagandistické bajce o tom, že „jsme v tom všichni společně“. Když miliardářští bastardi nakazí svou chůvu nebo když samotný Bolsonaro rozšíří virus na veřejném mítinku, budou to opět proletářské čtvrti, které to zdecimuje.

Je to samozřejmě proletář, který se opět může svobodně a demokraticky „rozhodnout“, jestli onemocní Covidem-19, nebo jestli bude hladovět a stane se bezdomovcem, nebo jestli bude obětí brutality represivních sil nebo všechno dohromady. Avšak tentokrát neprošlo zavedení takového teroru kapitálu a jeho státu tak hladce. Pandemie a s ní související izolace měly zpočátku obrovský pacifikační účinek na probíhající proletářské hnutí, ale zároveň jasně odhalily nelidskost vlastní této společnosti založené pouze na vytváření zisku za každou lidskou cenu. Máme věřit tomu, že státní opatření nás mají chránit. Vydáme-li se do ulic, abychom se postavili proti jejich zákonu a pořádku, když se scházíme, abychom diskutovali a organizovali se, nebo když drancujeme supermarkety, jsme nezodpovědní chuligáni. Přesto, když cestujeme do práce autobusem plným kašlajících lidí nebo když sedíme bok po boku před montážní linkou nebo za kancelářským stolem, jsme proti viru nějak záhadně očkovaní nadhodnotou, kterou produkuje. Realita je jednoduchá – v zájmu kapitálu vždycky bude, aby nás udržel v „sociální vzdálenosti“, aby ochromil

naši schopnost organizovat se v třídním boji, ale nikoli tehdy, když to potřebuje k výrobě komodit a/nebo k reprodukci sociálního smíru, a tedy kapitalistického sociálního vztahu, prostřednictvím zprostředkované spolupráce. Tváří v tvář tomuto klamu netrvalo dlouho, než se propaganda izolace začala rozpadat a třídní odpor se znovu rozpoutal.

V Itálii to začalo vězeňskými vzpourami po celé zemi poté, co byly zakázány návštěvy. Vězňům zároveň nebyly poskytnuty žádné ochranné prostředky proti nemoci. Násilné střety se strážci a policajty zasáhly dvacet sedm věznic, přičemž vězení v Modeně bylo prakticky zničeno. Strážci byly zajaty a některým vězňům se podařilo uprchnout. Nejméně sedm vězňů bylo zavražděno. Státní propaganda bude později nestydatě tvrdit, že jejich úmrtí způsobilo předávkování drogami.

Brzy nato se celou zemí přehnal vlna divokých stávek, když dělníci mnoha průmyslových firem, včetně FIAT a Arcelor Mittal (dříve Ilva), požadovali a v mnoha případech i úspěšně dosáhli okamžitého uzavření továren. Poté následovaly stávky v supermarketech a stávky pracujících ve službách doručování jídla požadující ochranné prostředky a hygienu. Odbory nejprve proti těmto stávkám podkopávajícím ekonomiku otevřeně vystupovaly, aby později některým z nich po skončení boje pateticky udělily „své pozhřebání“. V jižní Itálii, která byla infekcí zasažena méně, ale kde se dělnická almužna v době zákazu vycházení ještě zmenšila a distribuce potravin pokulhávala, mezitím příležitostné konfrontace s policajty a rabování supermarketů hrozily přerůst v „hladové bouře“. Itálii to ale neskončilo.

Po celém světě patří vězni k nejvíce postiženým onou dvojitou nelidskou realitou smrtelné nemoci a represivních opatření státu – kvůli přeplněnosti a izolaci uvnitř věznic. Ať už to, za co je strčili do vězení, bylo cokoli, ať už jsou vězni kdokoli, jsou to v zásadě proletáři pronásledovaní kapitalistickou společností za to, že nerespektují některé její nejposvátnější fетиše (tj. soukromé vlastnictví). Většinu

jich dali cynicky pod zámek kvůli nerespektování konvenčního a legálního procesu přivlastňování žádoucích komodit. Obecně lze říci, že trčí ve vězení za porušení monopolu násilí, které si usurpuje stát, poté, co byli sociálními rozpory a odcizením neoddělitelným od kapitalistického modu operandi („majetek je krádež“ a naopak) zatlačeni do bratrovražedného krveprolití. Byli mezi prvními, kteří povstali proti novým opatřením sociální kontroly, proti další atomizaci a odlidštění a odloučení od svých blízkých. Proti mimořádně vysoké míře úmrtnosti na Covid-19 v důsledku nechutného a nezdravého prostředí, ve kterém jsou nuceni žít. Navzdory strašlivému státnímu násilí a malé organizované solidaritě zvenčí byli po celém světě mezi prvními, kdo narušil vynucený „sociální smír“ izolace a kdo bojoval proti strážím a zvláštním policejním jednotkám, kdo vypaloval vězení, pokoušel se o útek a o kontakt se soudruhy venku. Tak tomu bylo i v Kolumbii, Venezuele, Francii, Argentině, USA, Brazílii, Libanonu, Rusku, Íránu atd. V tomto smyslu představovali vězni prostřednictvím své sociální praxe (v určitou dobu a za specifických okolností) jiskru současného a nadcházejícího třídního hnutí, ztělesňovali hnací sílu naší třídy, to, k čemu je naše třída povolána udělat pro své osvobození. Proděravěli mrtvou oponu propagandy „veřejného zdraví“ a ukázali zbytku třídy nahou realitu, které čelíme, a to, jak proti ní bojovat.

A na všech kontinentech se znovu objevuje vlna divokých stávek, nepokojů a rabování – ve Francii, Kamerunu, USA, Indonésii, Keni, Kolumbii, Libanonu, Venezuele, Chile, Indii, Rusku, Belgii, Turecku, Íránu, Senegal... abychom jmenovali jen několik. I když je hnutí stále mnohem slabší a sporadičtější než před pandemií – kvůli represím, sofistikovanější sociální kontrole nebo strachu z nákazy nemocí, sociální rozpory, které zrodily poslední vlnu, jsou stále zde a stanou se ještě extrémnějšími v příštích měsících.

V Libanonu, stejně jako jinde ve světě, vřel proletářský hněv pod pokličkou karantény už od března, až nakonec 8. dubna vybuchl na povrch ve formě povstání ve věznicích Qoubbeh v Tripolisu. Brzy poté se ulice mnoha měst po celé zemi opět zaplnily rozzlobenými protestujícími. Tentokrát nahradily obrovské, ale převážně pacifistické demonstrace, které tvořily velkou část hnutí v roce 2019, menší, ale rozhodně a násilné konfrontace. Militantní proletářský proud, který byl v hnutí vždy přítomen, se znovu objevil a znovu si vybírá za cíl instituce našeho třídního nepřítele – vypaluje banky, policejních stanice, vojenská kontrolní stanoviště a vozidla, rabuje supermarkety atd.

Povšimněme si mimochodem jednoho důležitého prvku: to, že se proletariát ve svém boji proti vykořisťování a konkrétněji ve svém boji proti zvyšování míry vykořisťování prostřednictvím přímé akce zaměřuje na banky a finanční instituce národního a mezinárodního kapitalismu, je zásadní věc, kterou samozřejmě podporujeme. Skutečnost, že některé militantní struktury rozvíjejí celou teorii, která přichází s personifikací kapitálu prostřednictvím nechtěné tváře banky a finančního kapitálu, a rajtuje na svém oblíbeném námětu odsuzování „bankarizace“, „finanční oligarchie“ a „plutokracie“, je však věc jiná. Na tento nebezpečný terén je v žádném případě nemůžeme následovat. Důsledkem takového postoje je odklonění proletariátu od boje proti samotným základům kapitalistické společnosti a v konečném důsledku i popírání naší komunistické kritiky totality toho, co existuje. Proletariát je rozhodně nesmiřitelným nepřítelem peněz, ale peníze nejsou nic jiného než abstraktní forma vyjadřující směnnou hodnotu, a v žádném případě je nelze zaměňovat za samotnou podstatu kapitálu a jeho společenských vztahů...

Vraťme se ale k vývoji bojů naší třídy v dobách pandemie. V době, kdy jsme psali tento text, se vražda George Floyd policisty v Minneapolisu ukázala jako poslední kapka, kterou pohár přetekl, a po USA se šířily masivní demonstrace proti státnímu násilí a bídě, každodenní nepokoje, útoky na policejní stanice a buržoazní média, rabování komodit, blokování dálnic atd., které donutily Donalda Trumpa schovat se do bunkru. Roky nahromaděného hněvu a realita drtivé chudoby, cynický přístup vlády k řešení pandemie Covid-19 a 40 milionů nezaměstnaných – zdá se, že zklidnění situace není na obzoru.

Abychom pochopili, co tato pandemie a související zákaz vycházení znamenají pro sociální a ekonomické podmínky této společnosti a proč jsou potenciálně bodem bez návratu, musíme se trochu blíže podívat na kapitalistický „business as usual“.

DĚLNICKÁ TŘÍDA

ZA TUTO KRIZI PLATIT NEBUDE!

SANITÁRNÍ PANIKA...

SMYK DO TOTALITY...

**NEZAPOMÍNEJME
NA BARIÉROVÁ GESTA!**

Aby mohl kapitalista dosáhnout zisku, musí na trhu své zboží prodat, čímž realizuje jeho hodnotu, hodnotu, která v něm krystalizuje během procesu výroby. Protože musí neustále konkurovat ostatním kapitalistům, musí se snažit prodat své zboží levněji než konkurence. Aby si udržel míru zisku, musí neustále tlačit na snižování výrobních jednotkových nákladů komodity. Toho lze dosáhnout snížením mzdových nákladů („variabilního kapitálu“) – např. snížením hodinové mzdy. Mzdu dělníka však nelze stlačit pod minimální úroveň nezbytnou k tomu, aby mu umožnila fyzicky přežít a tak reprodukovat svou pracovní sílu. Jedinou další volbou pro kapitalistu je pokusit se zvýšit produktivitu dělníka, přinutit ho vyrábět více komodit za stejné časové období, nebo jinými slovy zvýšit míru „neplacené práce“, kterou mu tento dělník poskytuje. Tímto způsobem může kapitalista zaplatit méně dělníků za výrobu stejného množství komodit. Množství práce, které může jeden pracovník vykonat za dané časové období, však nemůže růst do nekonečna, ale je určeno fyziologickými limity lidského těla.

Kapitalista může tento problém překonat automatizací – nahrazením co největšího množství lidské práce stroji. Dělník se pak stává stále více pouhým přívěskem ke stroji, plní ho surovinami a vykládá hotové výrobky, kontroluje jejich kvalitu, opravuje a udržuje stroje atd., zatímco stroj automaticky plive jeden produkt za druhým. To umožňuje individuálnímu kapitalistovi snížit výrobní cenu komodity a prodejem více jednotek této komodity za nižší cenu dobýt větší část trhu než jeho konkurenti.

Náš kapitalista však tuto výhodu ztrácí, jakmile jeho konkurenti zavedou stejné technologické inovace a nová nižší cena komodity se stává novým průměrem. Jedinou logickou cestou vpřed pro něj pak je opakování celého cyklu. Problém je v tom, že tento kapitalista tím, že se zbavil dělníků a nahradil je stroji, snížil poměr živé práce (která je jediná, kterou lze vykořisťovat k vytvoření nadhodnoty, a tedy zisku – tj. dělníků) vůči mrtvé práci (která naopak vyžaduje investice, aby byl zajištěn její provoz – tj. strojům). Jelikož všechny frakce kapitálu sledují stejnou logiku, průměrná míra zisku (v daném regionu nebo globálně) v určitém okamžiku poklesne pod úroveň nezbytnou k tomu, aby investice znovu zahájila tento cyklus. Poslední možností, ve snaze odložit nevyhnutelnou krizi, je vzít si půjčku – tj. peněžní vyjádření zisků budoucích.

Tím se dostáváme zpět do reality pandemie, globálního lockdownu a zjištění mnoha buržoazních frakcí (a jejich věřitelů), že na ně již žádný budoucí zisk nečeká. Nejen, že většina buržoustů nebyla schopná své zboží vyrobit, ale vzhledem k tomu, že mnoho pracujících (kteří jsou také hlavními konzumenty komodit v kapitalismu) s dalším prohlubováním všeobecné bídy nyní nebo v blízké budoucnosti přijde o práci, nebude jejich zboží mít ani kdo koupit. Bankroty mnoha podniků rostou jako houby po dešti a brzy budou následovat i banky a pojišťovny. Vzhledem k tomu, že většina světa stále ještě žije v částečném zákazu vycházení, nebo se z něj probouzí do reality zabedněných výloh obchodů, onemocněla Svatá kráva ekonomiky slintavkou a kulhavkou.

AŽ BUDEME NOSIT MASKY...

Globální buržoazie se začíná dělit na dvě ideologické aliance podle příslušných ekonomických a strategických zájmů. První z nich buď dokázala vyškrábnout větší zisk ze situace lockdownu, nebo měla úspory, které jí umožnily zisk dočasně odložit a vsadit na „nové“ strategie sociální kontroly, aby proletariát zůstal mimo ulice a bezpečně pod buržoazní ideologickou dominancí. Je propojena s odvětvími, která mohou své pracující přimět pracovat z domova přes internet, odvětvími dodávek zboží a služeb spotřebitelům uvězněným doma nebo s poskytovateli lékařských a farmaceutických služeb.

Do této kategorie samozřejmě spadá i vojensko-průmyslový komplex. Vojenské výdaje se během pandemie nejen nesnižují, ale naopak mnoho národních frakcí globálního státu investuje značné prostředky jak do své kapacity sociální kontroly (další militarizace policie a pohraniční stráže, nový špionážní software atd.), tak do své kapacity zabíjet (stíhačky, tanky, střely atd.). Je jasné, že se jedná o přípravu na potlačení očekávaného třídního boje nebo o pokus o to, se ho zmocnit a přeměnit jeho účastníky na potravu pro děla v další kapitalistické válce. Se stále přítomnou konkurencí mezi USA, Čínou a Ruskem a mnoha menšími mocnostmi roste nebezpečí globální interburžoazní války každý den. Zejména proto, že pro buržoazii

v těchto zemích bude válka, jakožto prostředek pro usměrnění proletářského hněvu doma, mnohem přitažlivější.

Druhou alianci zasáhla pandemie mnohem více, její zisk klesá volným pádem, a chce okamžitě znovu zahájit podnikání, i když si to vyžádá několik milionů mrtvých pracujících. Ať tak či onak, od proletariátu se očekává obětování se pro „společné dobro“ – např. podpora pokračování kapitalistické společnosti bídy, vykořisťování, odcizení a útlatku.

Pandemie Covid-19 odhalila buržoazní maškarádu a odkryla hlubokou strukturální krizi kapitalismu. Již nyní můžeme vidět, jak nezaměstnanost prudce stoupá, protože v USA, Evropě, Rusku, Brazílii, Indii atd. jsou propouštěny miliony dělníků, a můžeme očekávat, že tento trend bude pokračovat i v dalších měsících. Proletářská reakce se zdá být nevyhnutelná a je jen otázkou času.

Ale náš třídní nepřítel nebude čekat se založenýma rukama. Státní násilí a teror se zintenzívní zároveň s rostoucím využitím digitálních technologií a umělé inteligence (AI) ke kontrole pracovní síly a k potlačení jakéhokoli projevu proletářského odporu. Vzhledem k tomu, že se naše domovy stanou součástí našeho pracoviště v mnohem větším měřítku než kdy dříve, vyvinou vykořisťovatelé a jejich stát další prostředky (technické, sociální, legislativní atd.), aby nás mohli špehovat a kontrolovat i doma. Ruku v ruce s tím přichází ideologie „nové technické revoluce“ a „Průmyslu 4.0“, která se nás snaží přesvědčit, že bychom měli podporovat a přijímat rozvoj AI a automatizaci a vůbec kapitalistický pokrok obecně, protože „to zjednoduší práci nám všem“. I když jsou tito roboti určeni k tomu, aby urychlili naši likvidaci jakožto pracovní síly a k tomu, aby nám nenechaly žádné životní prostředky. Tato tendence nevyhnutelně vytváří reakci naší třídy, která se zhmotňuje do „moderního nebo digitálního hnutí ludditů“, které se staví proti automatizaci a přijetí AI v kontextu odporu proti kapitalistickému pokroku. Toto hnutí je bohužel často kooptováno primitivistickou sociální demokra-

ci, která namísto vyvlastnění digitálních výrobních prostředků a jejich opětovného využití pro potřeby proletářského boje usiluje o vulgární odmítnutí technologie a ponechává ji pouze našemu třídnímu nepříteli, který se jí vyzbrojuje proti nám.

Jako obvykle můžeme očekávat celou řadu pacifikačních technik používaných každou variantou („socialistickou“, „komunistickou“, „anarchistickou“, odborářskou, levicovou a pravicovou, etnickou) sociální demokracie – která není nic jiného, než buržoazní organizace pro dělníky. Některé z těchto technik mají za sebou dlouhou historii používání k oslabení a rozdělení proletářských hnutí v minulosti, k zastrašení, kooptování, oddělení, izolaci, dezorganizaci.

Budou apelovat na náš „zdravý rozum“, vyhrožovat nám nezaměstnaností, postaví nás proti sobě na základě národních, rasových, genderových, náboženských, politických atd. linií, slíbí nám nějaké drobký a vyzvou nás k účasti na organizaci našeho vlastního vykořisťování. Jasně to vidíme například

v pacifistickém a kontroverzním přístupu kariérních aktivistů z hnutí Black Lives Matter, kteří kooptují hnutí proti státnímu násilí v USA. „Zelená“ buržoazní frakce – v čele se skupinami jako „Extinction Rebellion“ (která by se radši měla přejmenovat na výstižnější „Extinguish Rebellion“) a podporována investory Big Energy – bude aktivnější a bude se nám agresivně snažit prodat program „individuální zelené volby“ a „podpory udržitelých alternativ“ jako falešné řešení kapitalistické katastrofy. A v neposlední řadě tu pořád existuje možnost druhé vlny pandemie a mnoha dalších pandemií v budoucnu,

**Banky a policejní stanice jsou plné patogenů!
Radši je všechny dezinfikujme ohněm!**

protože další drancování přírody odhalí nové patogeny, jako je například antrax a další „obří viry“, které by se znovu objevily na Zemi, kdyby hluboce zmrzlá půda permafrostu, v níž jsou po staletí a tisíciletí uvězněny, roztála v důsledku oteplování klimatu. Ale tentokrát bude globální buržoazie – vyzbrojená novými vědeckými poznatky a vakcínami, nově vybavená represivními silami a novými

metodami sociální kooptace – připravena používat ji jako účinnou a selektivní zbraň proti naší třídě.

Co tedy tato nová normalita kapitalistického statu quo znamená pro nás komunisty a pro proletářské hnutí jako celek? Jak bojovat proti nelidskosti kapitálu a jeho státu a za globální lidské společenství, a zároveň chránit sebe a své soudruhy před smrtící chorobou? Ukazuje se, že hnutí je již schopno tuto problematiku organicky uchopit a v praxi přichází s řešeními prostřednictvím třídní sebeorganizace. Ochranu proti Covid-19 vytváří samotné proletářské hnutí, stejně jako minulá proletářská hnutí vždycky vytvářela další prostředky nezbytné k pokračování boje (jídlo, léky, zbraně, přístřeší atd.) Stávkující nebo jiným způsobem do boje zapojení lékaři a zdravotní sestry dodávají masky a dezinfekci, obličejové štíty se tisknou na 3D tiskárnách a distribuují stejně jako potraviny a zdravotnické potřeby vyřazené ze supermarketů – v USA, Libanonu, Francii... Musíme zdůraznit, že je třeba tuto energii uchopit a rozvíjet, aby ji bylo možné rozšířit a zaútočit proti všem vražedným prostředkům, které kapitál, vedle nemocí, proti našemu hnutí používá – zbraním, tankům, chemikáliím, špionáži, zatýkání a izolaci, hladovění, propagandě...

Je stále jasnější, že celá epizoda zákazu vycházení byla jen dočasným přerušením činnosti naší třídy, že místo toho, aby ji zadusila, posloužila spíše jako tlakový hrnec a zbavila buržoazní společnost veškeré přetvářky, aby odhalila kapitalistické rozpory až na dřevě. Nyní opět stojíme na křižovatce historie. Konec této pandemie možná přijde brzy, ale pandemie kapitalistické katastrofy se může jen prohloubit. Dekáda, která je před námi, může být nebrutálnější v lidské historii s globální válkou, chudobou, ničením přírody a nemocí a možná i s koncem lidské rasy,

nebo to může být období, kdy bude celá tato nelidská společnost rozervána na kusy v revolučním třídním boji.

- **Pojďme se organizovat proti globálnímu státu a jeho vražednému arzenálu včetně nemocí! Musíme ukončit policejní zabíjení, mrzačení a zatýkání! Musíme se prakticky bránit pokusům státu vyhladovět nás až do podrobení tak, že vyvlastníme všechno, co potřebujeme k životu, vyvlastníme půdu, vyvlastníme výrobní prostředky!**
- **Vyvíňme prostředky – fyzické, elektronické, organizační, programové – na ochranu hnutí! Musíme přijít připraveni! Nebo lépe řečeno, musíme jít tam, kde nás stát nečeká! Musíme „být vodou“! Musíme odsoudit toxický pacifismus sociální demokracie a zaútočit na něj! Musíme odsoudit a zaútočit na obránce soukromého vlastnictví!**
- **Postavme se proti každému pokusu buržoazie udělat z nás v kapitalistické válce potravu pro děla! Společně s našimi proletářskými bratry a sestrami v uniformách vyslaných potlačit naše hnutí, musíme prolomit jejich řady a obrátit zbraně proti velitelům!**
- **Plivněme do tváře všem buržoazním ideologům, kteří se nás snaží rozdělit pomocí svých nesčetných pozitivních identit, symbolů a vlajek!**

Proti Damoklovu meči kapitalistické katastrofy, který visí nad našimi hlavami, postavme povstalecký revoluční boj za komunismus!

★ Třídní válka – léto 2020 ★

Stejně jako zbytek světa i nás zastihla pandemie Covid-19 nepřipravené. S ní související lockdown a izolace pak ovlivnily i naši organizační kapacitu. Nepodařilo se nám publikovat materiály o rychle se rozvíjejícím globálním třídním hnutí, které otřásl světem v roce 2019 a v prvních měsících roku 2020. Z tohoto důvodu zde zveřejňujeme náš text jako „dodatek“ k analýze nové „post-covidové“ reality. Jsme přesvědčeni, že přijmout, oslavovat, analyzovat a poučit se z tohoto včerejšího přílivu třídního boje je nejen důležité, ale že to úzce souvisí i s třídní vlnou tsunami, která přijde v budoucnu.

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

TÝDNY A MĚSÍCE, KTERÉ OTŘÁSLY SVĚTEM

BĚHEM POSLEDNÍCH NĚKOLIKA TÝDNŮ A MĚSÍCŮ zaplavila velkou část světa vlna masivních pouličních protestů doprovázených násilnými střety s represivními silami, útoky na infrastrukturu a organizační body buržoazního státu, rabováním a přerozdělováním komodit a stávkami na pracovištích. Oběh zboží, surovin a pracovní síly i samotnou realizaci hodnoty v oblasti dopravy pravidelně narušují zátaras, stávky v dopravě, ničení mýtných bran, stávky v placení jízdného atd. V některých oblastech se intenzita boje a úroveň rozkolu s buržoazní společností blíží kvazipovstalecké kvalitě, když se demonstrace proměnily ve všeobecný útok na sídla moci, bašty represivních sil a póly akumulace kapitálu. V Libanonu, Íránu, Iráku, Chile... se v nejvypjatějších okamžicích boje malé skupiny nejdohlednějších proletářů ujaly úkolu organizovat ozbrojené násilí proti soukromému vlastnictví, proti státu a jeho monopolu na násilí.

Jako v historii třídního boje platí často, počáteční jiskrou mohlo být nějaké úsporné opatření s velmi malým, částečným a omezeným dopadem na životní podmínky proletariátu, jako je daň z pohonných hmot ve Francii, malé zvýšení cen jízdného v metru v Chile, nebo nová daň ze softwaru pro sociální média v Libanonu. Může to být dokonce i něco, co nemělo vůbec nic společného ani s „bezprostředními“ zájmy třídy – jako zatčení krvavého vojenského vůdce v Iráku nebo sporné výsledky voleb v Bolívii.

Chceme zde zdůraznit, že my, jako komunisté, samozřejmě odmítáme rozlišovat mezi „okamžitými“ a „historickými“ potřebami proletariátu. Vidíme boj proti utrpení každodenního života v kapitalismu – proti nízkým mzdám, rostoucím cenám základních komodit, nezaměstnanosti, nedostatku základních služeb, nedostatku naší životně důležité energie a perspektiv pro lidstvo atd. – nikoli v jeho limitech vyjádřených jako deklarované cíle toho či onoho místního hnutí, ale jako organickou součást historického boje naší třídy proti kapitalistické společnosti jako celku. Jediným způsobem, jak může proletářské hnutí dosáhnout vědomého pochopení své historické role, je praktická zkušenost z těchto omezených bojů, dílčí vítězství a porážky, následně diskuse a analýzy a rostoucí propast mezi státem kapitalistů a třídou hrobníků této letité noční můry. Prioritou našich nepřátel je zabránit hnutí, aby se stalo všeobecným. Chtějí jej uzamknout do rámce omezeného rozsahu, a tím udusit jeho potenciál překonat svou původní premisu. Samozřejmě, že prvotní a divoká energie, která provokuje vzpouru naší třídy, má zásadní význam. Zdůrazňujeme nicméně i fakt, že sociální revoluci, která

naruší a svrhne celý zavedený řád a jeho sociální vztahy nelze v žádném případě shrnout jakožto prostý součet požadavků, jako triviální zlepšení pracovních a životních podmínek, ale spíše jako jejich dialektické svržení a překonání.

Bez ohledu na to, jaká byla jiskra, která v každém z těchto konkrétních případů z našeho malého příspěvku hnutí zažehla, v slaměném domě kapitalistické společnosti propukl divoký požár poháněný sociálními rozpory, utrpením a vykořisťováním, sdílenou zkušeností třídního boje z předchozích let a hněvem proti vládnoucí třídě a jejím přísluhovačům (např. armádě, policii, duchovenstvu, politickým stranám, odborům,...). Proletariát opět dokazuje, že je „nebezpečnou třídou“, a jakmile se začne jako takový prosazovat, začne posouvat hranice toho, co je možné.

Tato vlna třídního boje je výjimečná kombinací svých vlastností:

Hnutí je svým rozsahem skutečně globální, není omezeno na jednu konkrétní oblast na světě, ale ovlivňuje prakticky všechny kontinenty (s dvěma centry: v Latinské Americe a na „Středním východě“).

Na mnoha úrovních se toto hnutí přímo rozpoznává jako globální boj s mnoha spojeními, odkazy a projevy mezinárodní solidarity mezi místními boji vzájemně.

Mnoho tradičních buržoazních struktur a taktik používaných k uklidnění proletariátu (volby, odbory, výzvy k reformám a referendům) nefunguje a hnutí je navíc aktivně odsuzuje a napadá.

Poukazujeme na kontinuitu proletářské bojovnosti, kterou nebylo vidět po celá desetiletí – měsíce násilného boje proti státu navzdory re-

presím a bez ohledu na změny v politické sféře, jako jsou nové vlády, noví prezidenti, nové ústavy nebo pokusy o uklidnění společenské situace, jako je zrušení úsporných opatření.

Na některých místech vytvořili třídní militanti a skupiny mnoho textů, letáků, komuniké a příspěvků na blogy, které upozorňují na tuto vlnu proletářských otřesů a podporují ji. Tito soudruzi, do bojů přímo zapojení, se velmi dobře a s obrovským množstvím militantní energie zhostili úkolu šíření materiálů produkovaných bojem, aby sledovali každodenní vývoj hnutí. Pojďme se blíže podívat na zvraty třídního hnutí v různých zemích světa, aniž bychom se pokoušeli duplikovat úsilí výše zmíněných soudruhů a zároveň aniž bychom usilovali o vytvoření chronologie hnutí.

★ „¡DERECHA, IZQUIERDA, LA MISMA MIERDA!“

(„Pravice, levice – stejné sračky!“, slogan z transparentu chilských militantů, kteří ho rozvinuli během protestu „žlutých vest“ v Paříži na podzim roku 2019)

Levicové nebo pravcové vlády spojené s Ruskem a Čínou nebo USA, Boliburžoazie nebo studenti Chicago school... všechno jedna banda! V nebezpečí rozpadu se ocitla samotná struktura kapitalistické společnosti v Latinské Americe. Bolsonaro v Brazílii a Macri v Argentíně si nadělali do kalhot a rychle zařazují zpátečku pokud jde o navrhovaná „ekonomická řešení“. Vyděsila je možnost, že by se vliv hnutí přelil přes hranice národních států a probudil proletářský vulkán pod jejich vlastníma nohama.

Bolsonarova vláda je známá „pocivostí“, s níž se otevřeně hlásí k obraně vlastních třídních zájmů a nenávisti vůči „chudým“. Dala jasně najevo, že úsporná opatření, která chce zavést, se odkládají, aby se neopakovalo hnutí z Chile a Brazílie. Uvidíme, zda bude jejich strategie zadržování úspěšná, ale zatím se zdá, že nedávné nepokoje v Riu, Recife a Sao Paulu ukazují pravý opak.

Téměř každodenní masové protesty a střety s bezpečnostními silami i masové rabování – svět byl zvyklý, že takové záběry přicházejí z Venezuely. Rétorika „socialismu 21. století“ a vymoženosti Bolívarské buržoazie poskytly ideologům z opozičního globálního kapitalistického tábora příležitost znovu rozmazat hranice mezi sociálně demokratickými katy proletariátu a opravdovým třídním hnutím a zároveň znovu prosadit dominanci „Západu“. To, co bylo dříve možné arogantně zavrhnout jako anomálii vzniknuvší díky ekonomické krizi způsobené buď lokálními „špatným ekonomickým managementem“ nebo „zahraničními sankcemi“, se nyní rozšiřuje na celý kontinent.

Konfrontace je tak intenzivní, že přinutila dvě (zatím) „hlavy států“ opustit zemi (Bolívie) nebo alespoň opustit tradiční sídlo moci (Ekvádor), donutila všechny postižené země, aby vyhlásily nouzový stav nebo zákaz vycházení a povolaly do ulic armádu, aniž by to mělo jakýkoli vliv na hnutí, které tyto kroky zcela **ignoruje a vzdoruje jim!**

Globální buržoazní síly přirozeně dělají vše, co je v jejich silách, aby se proletářského hnutí v Latinské Americe zmocnily a rozdělily jej podle svých stranických a geopolitických zájmů a loajalit. To se neomezuje jen na pokusy o kontrolu demonstrantů v Latinské Americe, ale také to s sebou nese obrovskou globální propagandistickou válku všemi možnými prostředky – od „seriózních zpráv“ po nesčetné množství blogů a kanálů YouTube. Snaží se narušit nebo popřít proletářskou povahu hnutí a místo toho jej interpretují pouze jako omezené hnutí pro nebo proti té či oné politické osobě, proti tomu či onomu konkrétnímu ekonomickému opatření, jako boj té či oné etnické nebo sociální menšiny (Mapuche, „Alteños“ atd.).

V některých oblastech byla tato strategie našeho třídního nepřítele částečně úspěšná – vedla například k bratrovražedným střetům mezi „Moralesovými příznivci“ a „Moralesovými odpůrci“ v Bolívii. Ale i v Bolívii mnozí z hnutí odmítli nechat se zatlačit do politických kategorií a dali jasně najevo, že pohrdají Moralesem i Áñezem. V Bolívii stále probíhá stávkové hnutí – uveďme například horníky z dolu na stříbro San Cristobal známé svou bojovností, kteří v srpnu 2019 zahájili neomezenou stávkou, bě-

hem níž se svými rodinami zablokovali silnice a železniční tratě a zaútočili na policejní stanici.

V hnutí v Chile se objevuje silný a militantní proud, který prakticky přebírá úkoly přímé akce mezinárodního a internacionalistického proletářského sdružování za účelem přeskupení a vzájemné podpory, stejně jako pokusů o „sblížení bojů“ mezi chilskými hnutí a „žlutými vestami“ atd. Územní shromáždění, která fungují jako organizační páteř hnutí v Chile, představují pokus bojujícího proletariátu o opětovné přivlastnění si reality každodenního života z rukou kapitálu a jeho státu, pokus o to, vytvořit novou kvalitu sociálních vztahů v roztržce s odcizenou a komodifikovanou normalitou.

Aniž bychom chtěli fetišizovat jednu organizační formu třídního boje oproti druhé, vidíme v těchto strukturách komunistickou tendenci vyjádřenou v praktické kritice soukromého vlastnictví prostřednictvím organizování masivního rabování a přerozdělování komodit, v koordinaci útoků proti státu a obrany proti jeho represím a v dalších životně důležitých úkolech boje. Jejich organizační základna je přímo sociální a svou podstatou překonává rozdělení na sektory, přívržence toho či onoho a další, které naší třídě vnucuje život v kapitalistické společnosti. Jak to vyjádřili místní soudruzi:

„Jelikož jsou tato shromáždění orgány jednotlivých čtvrtí, jsou ponořeny do každodenního života na svém území; jejich fungování je proto jejich hlavní zbraní. Jejich schopnost pokrýt potřeby boje – jako je zásobování, sebeobrana, zdraví, doprava, komunikace, solidarita s vězni atd. – bude silou, která jim poskytne legitimitu. V tomto smyslu jsou shromáždění autonomním vyjádřením společnosti, které si samo organizuje své potřeby a boj proti státu a kapitálu.“
[K tomuto tématu naleznete sérii textů přeložených a publikovaných na našem blogu]

Ostatní země v Latinské Americe se řídí tímto vzorem – v Kolumbii denně probíhají násilné demonstrace. Regionální ekonomičtí giganti – Brazílie, Mexiko a Argentina – zatím zaznamenali omezené lokální výbuchy proletářského vzteku a celkově si udržují zdánlivý klid a „business as usual“, ale nepotřebujete křišťálovou kouli, abyste viděli, že tato skořápka brzy praskne.

Uvidíme, jestli se proletářskému hnutí v Latinské Americe jako celku podaří rozhodně překonat ideologické a nacionalistické rozdělení, kterému čelí a zorganizovat se přímo na mezinárodní úrovni.

★ NA VÝCHODNÍ FRONT� ŽÁDNÝ KLID!

Masivní proletářské povstání rozbíjí na kusy buržoazní státní pořádek v Libanonu, Iráku a Íránu.

Probíhají masové pouliční protesty, blokády, rabování a velmi krvavé střety s bezpečnostními silami jak oficiálních vlád, tak opozičních či sektářských frakcí. Represe jsou brutální – stát zavraždil stovky demonstrantů v Íránu a Iráku a desítky v Libanonu. Desítky tisíc lidí byly zraněny nebo zatčeny.

Jednou z nejsilnějších zbraní hnutí je jeho nekompromisní odpor vůči všem pokusům o to, získat nad ním kontrolu a vnutit mu politické a sektářské rozpory. Demonstranti odmítají, odsuzují a útočí na všechny politiky a všechny strany. Například šíitský klerik Muqtada al-Sadr, který se svou Mahdího armádou hrál v minulých letech důležitou roli při kooptování a rozdrčení proletářského hnutí v Iráku (v koalici s místními stalinisty), se pokusil promluvit s protestujícími, aby je uklidnil, ale musel být okamžitě odveden pryč vládními bezpečnostními silami poté, co mu naši třídní přátelé začali vyhrožovat. Al-Sadr v průběhu událostí několikrát změnil strategii. Nejprve vyjádřil svou „podporu“ proletářskému boji v ulicích – cynicky jako každý sociální demokrat – a vyzval k „protestu proti Íránu“. Když vyšlo najevo, že jeho islámsko-občanský program národního osvobození nikoho nezajímá, začal být k Íránu loajální a začal jednat ve prospěch rozdrčení hnutí. Později znovu vyměnil strany a pokusil se ze spojenectví vykrotit. Nakonec mu zbyla jen poslední možnost a uprchl do Íránu, aby si zachránil kůži. Jaká obdivuhodná flexibilita! Lenin i Mohamed by na něj byli hrdí!

Hlavním heslem demonstrací v Iráku je: „Od Bagdádu po Bejrút budeme pokračovat. Žádní sunnitě, žádní šíité...“ Nezapomínejme, že jde o region, kde internalizace sektářských šíitských vs. sunnitských a nacionalistických arabských a kurdských divizí umožnila buržoazním silám několik předchozích proletářských hnutí úspěšně usměrnit a rozdrtit podél těchto linií. V Libanonu, proslulém sektářským konfliktem komunitární separací jak v oblasti buržoazní politiky, tak v každodenním společenském životě proletariátu, bylo naše třídní hnutí od počátku organizováno na vědomě antisektářském základě jako odmítnutí všech politických stran a osobností.

V Íránu přinutily rozsah a síla protestů stát na týden vypnout internet. Poté, co byl zrušen zákaz vycházení, se ukázalo, jak významný boj ve skutečnosti byl a jak brutálně proti němu zasáhli islámští kontrarevoluční hlídací psi a další svoloč represivních sil – zůstalo po nich více než 1 500 mrtvých. Proletářské masy vyšly do ulic více než 180 velkých iránských měst a bezpočtu menších sídel. Banky, policejní stanice, vládní úřady, čerpací stanice, mešity – to vše se stalo terčem proletářského vzteku. Neznáme přesně rozsah třídního hnutí v Íránu, ale můžeme předpokládat, že bylo masivní i vzhledem k tomu, že navzdory úplnému informačnímu embargu, které se iránská národní frakce globální buržoazie pokusila zavést, byli naši nepřátelé přesto nuceni připustit, že ulice byly plné rozzlobených proletářů (neboli „násilníků“, jak nás nazývá jejich propaganda).

Na pozadí těchto hnutí už měsíce probíhají také stávky. V Íránu jsou stávky v zemědělství, silniční dopravě a ve

školách rozšířené po celé zemi. Pokaždé, když bezpečnostní síly jednu potlačí, vzplanou další. Jordánsko a dokonce i některé části válkou zpustošené Sýrie zažily také pouliční protesty a stávky – a to jak v „povstalecké“ provincii Idlib, tak i v oblastech kontrolovaných Assadem. V Iráku protestující zablokovali ropný terminál, přidali se k nim i stávkující dělníci v přístavu Basra a na ropných polích. To vážně ovlivnilo vývoz hlavní komodity, kterou tato země disponuje.

Podrobnosti o konkrétních formách proletářského sdružování v Iráku a zejména v Íránu v mnoha případech chybí a ty, které známe, jsou velmi limitované – silné represe, výpadky internetu, jazyková bariéra, to jsou jen některé z mnoha důvodů, proč nedisponujeme dostatečnými informacemi. Existuje jen velmi málo psaných materiálů, které dorazí až ke komunistům v jiných částech světa.

V Iráku existují určité formy územních shromáždění [šór] soustředěných kolem hlavního náměstí v každém městě nebo čtvrti, kde mohou demonstranti diskutovat, organizovat a koordinovat své aktivity, identifikovat cíle, na které mají zaútočit, zajišťovat distribuci zásob atd. Nejdůležitější z nich je okupace náměstí Tahrir v centru Bagdádu.

„Od začátku hnutí až do současnosti, i po masivních represích a státních vraždách, toto hnutí pokračuje a den za dnem rozšiřuje spektrum svých bojů a taktik. Například v Bagdádu vytvořilo hnutí bojové jednotky a rozšířilo se po celém městě, aby přerušilo dopravu a převzalo kontrolu nad mosty a strategickými body. Nastavilo své kolektivní koordinací aktivity tak, aby svůj boj rozšířilo, naplánovalo další den a další cíl, vydalo letáky o svém boji a ošetřilo zraněné soudruhy... to vše znamená koordinaci, organizaci a rozšiřování bojové kapacity.“

Proletářské boje v minulosti se vždy navzájem obohacovaly energií. Takto boj pokračuje a uplatňuje své třídní zájmy a internacionalismus. Prolomením geografických hranic, ideologických, ekonomických a demokratických rámců a rámce národního státu... hnutí napadá kapitál a globální kapitalismus.“ [Viz text *“From Baghdad to Beirut, we shall continue. No Sunni no Shia...”* podepsaný Internacionalističtí proletáři, listopad 2019, [zveřejněno na našem blogu](#)]

Jak jsme napsali v textu „Od Gazy po Írán po celý svět... pryč s vykořisťovateli!“, jedním z hlavních důvodů hospo-

dářské krize, která nutí buržoazii v Íránu, aby ohrozila svou vlastní „smlouvu o sociálním smíru“ přímým útokem na životní podmínky proletariátu, je její účast na válce. Tento skrytý důvod, spolu s vysokou nezaměstnaností, nedostatkem základních služeb, rostoucími cenami, násilím policie a milicí atd., je stále aktuální realitou proletariátu v této části světa. Od poslední vlny třídního boje v letech 2017-2018 se v tomto ohledu nezměnilo nic, kromě toho, že antagonismus stále roste a třídní konfrontace zahrnuje stále širší sektory třídy, které rychle ztrácejí těch několik málo iluzí, které si o této mizerné společnosti a jejích manažerech ještě uchovaly.

Ve skutečnosti tu jde o efekt vyvolaný vnitřními rozpory kapitalistického výrobního způsobu a společenských vztahů, které s ním souvisejí. Na jedné straně není samotná válka i následně rvačky o rekonstrukci a investice v období míru ničím jiným, než konkrétní formou soutěže mezi kapitalistickými frakcemi. Není to nic jiného, než vyjádření základní potřeby různých frakcí globálního kapitálu rozšířit svůj trh, aby čelily klesající míře zisku. Současně válka slouží i k tomu, aby bylo možné využít a zintenzivnit stávající rozdělení naší třídy do kategorií podle národních, regionálních, náboženských, politických a dalších linií a potlačit tak třídní boj a podlomit mezinárodní solidaritu proletariátu. Národní (a nadnárodní) státy také představují jistou organizační úroveň konkurence mezi buržoazními frakcemi, jsou politickým vyjádřením toho, že každá z těchto frakcí musela vždy rozšiřovat trh s komoditami, které vyrábí, prosazovat vlastní „příchuť“ organizace vykořisťování lidské práce a formovat sociální vztahy takovým způsobem, aby jí poskytly konkurenční výhodu.

V analogii s průmyslově vyráběnou zmrzlinou tu použijeme slovo „příchuť“, abychom popsali konkrétní formu určitého aspektu kapitalistické reality, která se může na povrchu dost lišit od formy jiné. Pro příklad, zpravodajský kanál může vlastnit velká mediální korporace prosazující agendu průmyslové lobby nebo taky malá nevládní organizace usilující o „humanizaci“ kapitalismu, politické hnutí může organizovat pravice, levice nebo extrémně levice kapitálu, může být „místní“ nebo vedené mudrcem, který své učení čerpá ze Svaté knihy. To všechno jsou ve své

podstatě jen podělané produkty stejného kapitalistického systému a upřednostňovat kterýkoli z nich by znamenalo klamat sebe sama.

Všechny národní státy navíc samozřejmě tvoří místní části globálního státu, organizované násilím z rukou globální buržoazie, jeho nástroj třídní války proti proletariátu. Stát se skládá z mnoha vrstev nad rámec vlád nebo represivních sil a zahrnuje i další struktury, které kapitál potřebuje, aby udržel proletariát rozdělený na poslušnou pracovní sílu skládající se z atomizovaných občanů – politické strany, odborové organizace, korporace, rodiny, náboženství, školy, „sociální systém“ atd. Pouze v konfrontaci s odhodlaným internacionalistickým proletářským hnutím je interburžoazní soutěž dočasně zapomenuta a všechny národní frakce státu se demokraticky spojí, aby se jej pokusily rozdrtit.

Zeměpisná oblast známá jako „Střední východ“ leží na křižovatce zájmů několika těchto frakcí – regionální i globální „mocnosti“ zde soutěží o kontrolu přírodních zdrojů, důležitých obchodních cest a o prosazení svých geopolitických zájmů (které také nepřímou vyjadřují jejich ekonomické zájmy). Jedním konkrétním zhmotněním této kapitalistické soutěže v regionu je vojenské zapojení Íránu v Sýrii a Iráku, investice do těžby ropy, zemního plynu a dalších přírodních zdrojů a dopravní infrastruktury na „osvobozených“ územích (tyto projekty jsou řízeny a realizovány společnostmi, které často přímo vlastní íránská armáda nebo „revoluční gardy“) a jeho ekonomickým cílem je propojit íránská zařízení na výrobu ropy a zemního plynu se Středozemním mořem.

Pokusy zaútočit na tento vojensko-průmyslový komplex vidíme po celém regionu. Ty dnešní navazují na militantní akce během předchozí vlny třídního boje v Íránu a Iráku v letech 2017-2018. V Iráku dav na ulici několikrát napadl vojenské velitele se statusem „válečných hrdinů“ z konfliktu s Daeš, kteří se stali místními politiky a podnikateli. V Libanonu se objevilo několik případů vojáků Hizballáhu, kteří po návratu ze Sýrie dezertovali a odmítli se vrátit jednotce. Když se je k tomu jejich velící důstojníci pokusili přinutit, někteří z nich se bránili, což dva důstojníky stálo život. V Íránu proletáři napadli

a vypálili kasárny „Hlídacích psů islámské kontrarevoluce“. Demonstranti požadují také okamžité stažení íránských vojsk ze Sýrie, Jemenu a Iráku a ukončení zahraničních vojenských výdajů. Jsme si samozřejmě vědomi limitů těchto požadavků otrávených nacionalismem a trpících iluzemi o „spravedlivém“ přesměrování státních plateb z vojenských na „sociální výdaje“.

Limitem těchto požadavků je totiž fakt, že se zakládají na falešné dichotomii mezi uspokojením „bezprostředních“ lidských potřeb proletariátu, prostředků fyzického přežití (jídlo, přístřeší atd.) a jeho „historickou“ potřebou zničit třídní systém, který znemožňuje existenci jednotného lidstva prostřednictvím soustředěného revolučního působení globálního proletariátu. Jedním z důvodů je skutečnost, že nejradikálnější třídní militanti, kteří dokázali nekompromisně vyjádřit postoje revolučního defétismu, jako například radikální studenti na teheránské univerzitě, byli po rozdrčení povstání z let 2017-2018 terčem konkrétní a brutální státní represe. Tyto vyjádření proletariátu nicméně představují část mozaiky aktivního proletářského odporu proti tomu, aby se naše třída stala potravou pro děla nebo výrobci děl.

Ve světle tohoto vývoje bychom chtěli zdůraznit význam tohoto proletářského hnutí, které přímo útočí na schopnost státu vést krvavou kapitalistickou válku. V tradici nejpokročilejších prvků proletářského hnutí v době „první světové války“, „války ve Vietnamu“ a „války v Perském zálivu (i když ještě ne na stejné úrovni zevšeobecnění a „teoretického“ vyjádření)“ podvrací ekonomickou základnu válečné mašinérie a pokouší se o sbratřování napříč národními a sektářskými liniemi. Jeho centrální poloha ve vztahu k největšímu bojišti naší doby z něj pro zbytek globálního proletariátu dělá ústřední bod v boji o přeměnu války mezi buržoazními frakcemi na třídní válku proti kapitálu! Naším revolučním úkolem jakožto komunistů je zdůraznit proletářskou povahu tohoto hnutí proti všem buržoazním machinacím. Naším úkolem je také poukázat na projevy proletářského odporu v armádách a vojenském průmyslu od USA, přes Rusko a Izrael až po Turecko atd. Ať už jsou tyto projevy jakkoli nejasné a omezené, musíme společně s našimi soudruhy v těchto zemích bojovat za to, abychom naší třídě pomohli zbavit se sociálně demokratického rámce a vyjasnit své třídní cíle a učinit je všeobecnými.

★ „ČÍNA A AMERIKA – DVĚ ZEMĚ, JEDEN SYSTÉM!“

(graffiti na stěně vyplněné banky v Hongkongu)

Jižní provincie říše Čínské kapitalistické strany zažily měsíce nepokojů, které hongkongskou ekonomiku dostaly do recese. Počáteční jiskrou hnutí byl takzvaný „zákon o vydávání“, který by usnadňoval, legalizoval a zintenzivňoval praxi odesílání vězňů do koncentračních táborů na pevnině.

Jako „výkladní skříň“ kapitalismu představují

Hongkong, a delta Perlové řeky jako celek, obrovský pól akumulace kapitálu. Hongkong je už několik desetiletí největší kontejnerový přístav na světě, křižovatka zaoceánského obchodu, cestovního ruchu a také finanční supercentrum. Kořeny tohoto vývoje spadají do doby, kdy byl ještě součástí britského impéria, a tento proces pokračoval a ještě se zrychlil po předání správy tohoto regionu Číně. Širší aglomerace delty Perlové řeky již více než třicet let poskytuje výrobní základnu produkující komodity vyvážené přes hongkongský přístav, v robotárnách, které často vlastní korporace obchodované na hongkongské burze.

Toto uspořádání, chráněné obrovským represivním systémem čínského buržoazního státu, vytvořilo děsivé životní podmínky proletariátu v pevninské části delty. Dříve existující „sociální kompromis“ z dob Maových „vesnických komun“ umožňující pracujícím, kteří byli součástí těchto výrobních kolektivů, nepřímo si doplňovat mzdy potravinami z „pronajatých“ polí a zahrad, byl násilně demontován a půda se proměnila na nové průmyslové zóny a bytové projekty. To jim nedávalo jinou možnost, než přijmout práci v nově vybudovaných továrnách nadnárodních korporací. Stejný osud stihl i migranty z vnitrozemí a vězně. Ti všichni čelí extrémní míře vykořisťování, ničení zdraví a život ohrožujícím pracovním podmínkám a brutální sociální kontrole. V Hongkongu vedl stejný proces k té nejintenzivnější komodifikaci společenského života na světě a k nejvyšším cenám nemovitostí a nájemného – což mnoho proletářů donutilo žít například v nechvalně známých „klecových“ nebo „rakvových“ bytech o velikosti pouhých několika metrů čtverečních, s koupelnou a kuchyní sdílenou několika rodinami.

Samozřejmě, že kapitalistický pokrok v deltě (a v Číně obecně) nikdy nepostupoval tak hladce, jak by si buržoazie přála, nebo jak to prezentují její média. V regionu každoročně propuknou stovky divokých stávek v továrnách, nákupních centrech a call centrech, i protesty proti developerským projektům, znečištění a státnímu násilí, které se často promění na pouliční bitvy s policií a armádními jednotkami, rabování a útoky na sídla korporací a vládní budovy. Posledním příkladem tohoto typu je protest proti výstavbě obrovského krematoria ve Wenlou v provincii Kuang-tung, který skončil tím, že celá vesnice zaútočila na represivní síly dlažebními kostkami a racejtlemi a mnoho demonstrantů bylo brutálně zbito. To vše se děje souběžně s protestním hnutím v samotném Hongkongu.

Původní hnutí proti „zákonu o vydávání“ je od počátku masivní a účastní se ho až dva milióny lidí. Ačkoli hnutí začalo „mírumilovnými“ pochody, taktika sebeobrany s maskami, deštníky, přilbami a základní praxe konspirativního utajení v něm od počátku existuje jako sdílené poučení z předchozích protestních hnutí v letech 2012 a 2014. Jak se hnutí radikalizovalo, částečně jako reakce na brutální násilí státu a jeho „čínský styl“, využití moderních technologií k jeho špehování

a represe, proměnilo se ve skutečnou laboratoř inovativních povstaleckých taktik v moderním kapitalistickém megaměstě. Je také úžasné vidět vzájemné obohacování s proletářskými hnutími jinde ve světě, protože některé z taktických prvků objevených se v Hongkongu se šíří do Chile, Francie, Libanonu... Místní ekonomika byla hnutím masivně narušena – blokadami stanic metra, velkých silnic, přístavů a mezinárodních letišť, obrovskou srpnovou divokou stávkou ve veřejné dopravě, vypálením úřadů vládní strany, rabováním a žhářstvím „pro-pekingských“ obchodů, restaurací a bank, obsazením univerzit a obrovskými pouličními bitvami s policajty.

Programově nejpokročilejší menšiny hnutí dokázaly zajít nad rámec čistě taktických aspektů povstaleckého boje a výslovně volaly po boji proti kapitalismu jako celku. Ve sloganech a graffiti, které za kořen všeho utrpení považují kapitalismus, jasně vidíme, že hnutí se vzbouřilo proti kapitalistické podstatě „pevniny“ a volá po sbratřování s bojujícím proletariátem na pevnině i v Evropě, a vyjadřuje tak potřebu centralizované odpovědi na techno-represi...

V této souvislosti musíme bohužel říci, že tyto menšiny jsou opravdu malé a mají jen málo viditelný vliv. Vidíme silnou disonanci mezi radikálním charakterem hnutí a závažným dopadem nacionalistických, lokálních a liberálních ideologií hluboce zvnitřněných až do té míry, že slouží jako překážka a dezorganizační vliv proti historickému úkolu zevšeobecnit třídní boj. I když byl až do nových voleb v listopadu 2019 přímý vliv buržoazních politických stran, nevládních organizací a odborových organizací na hnutí velmi omezen, identita „Hong Kongera“, iluze o parlamentní demokracii a zaměňování politického režimu na pevnině s komunismem hnutí dominují a zabraňují jakémukoli masivnímu spojení s třídním bojem na pevnině.

Hnutí však ještě není mrtvé a sociální rozpory, které vedly k jeho zrodu, nezmizely. Poučení z boje v Hongkongu je naopak velmi důležité, protože je v mnoha ohledech zábleskem boje proti budoucí realitě globální kapitalistické společnosti.

★ UDĚLEJME Z BUDOUČNOSTI SOUČASNOST...

Nic nekončí. Nepokoje, blokády a stávky, které už měsíce zvedají obočí světové buržoazie, nezmizí. Nové oblasti nepokojů se objevují v Africe a především v Indii, kde velmi rozporuplné, ale masivní a militantní hnutí (včetně největší stávky v historii) ochromuje ekonomiku a otřásá celou společností.

Nedávná vlna třídního boje je jako závan čerstvého vzduchu. Její charakteristika – znovuobjevená kontinuita proletářské bojovnosti – nám dává naději. Třídní hnutí zůstávalo po celá léta buď převážně uvězněno v legalistickém, odborářském a stoupeneckém rámci a vyjadřovalo se prostřednictvím defenzivních minimalistických „požadavků“, nebo mělo formu násilných a divokých, ale krátkodobých a rychle potlačovaných erupcí, které nedokázaly vytvořit prostor pro rozvoj radikálních menšin.

Nyní tato separace taje překvapeně buržoazii před očima.

Pro represivní síly a média je stále obtížnější poukázat na „potížisty“, protože zbytek hnutí již této taktice netleská a naopak vystupuje ve prospěch solidarity a jednoty. Děje se to opakovaně – ve Francii, v Chile, v Iráku a jinde.

Stejně jako v době proletářského povstání v roce 2011, označovaného jako „arabské jaro“, se propagandistické síly

našeho třídního nepřítele (buržoazní média „korporativní“ nebo „alternativní“ příchuti a různé struktury sociální demokracie – ony buržoazní organizace pro dělníky) snaží zamaskovat třídní povahu boje – vytahují „starou dobrou kartu rasismu“ a vykreslují hnutí jako něco, co pramení z „exotických místních okolností“.

Jenže je to stále těžší, protože stejná scéna se odehrává zároveň v „rozvinuté a demokratické Francii“, „teokratickém Iránu“, „dynamickém Hongkongu“, „socialistické Venezuele“, „zchudlém Haiti“, „sektářském Libanonu“, „válkou zničeném Iráku“, „post pinochetovském Chile“ i jinde... „Mají tyto protesty NĚCO společného?“, je jen řečnická otázka, kterou si pokládají Deutsche Welle, Russia Today nebo Al Jazeera...

Ve skutečnosti samozřejmě proletáři nemají nic společného s buržoazií ve své „vlastní“ zemi a naopak mají vše společné se svými třídními bratry a sestrami ve zbytku světa, protože čelíme stejnému systému vykořisťování, utrpení a útlaku na celé planetě.

Pro různá proletářská hnutí po celém světě bude zásadní dosáhnout této úrovně porozumění, aby bylo možné jasně identifikovat našeho společného třídního nepřítele a překonat falešnou dichotomii mezi našimi „bezprostředními“ a „historickými“ potřebami. Navzdory a proti mnoha sociálně demokratickým frakcím čekajícím na příležitost chopit se našich slabostí, aby nás koptovaly, se musíme vydat směrem k našemu organickému sjednocení jakožto třídy vědomé si sebe sama v boji za zrušení kapitalismu.

Nejdůležitější úkoly komunistů v této chvíli jsou:

Aktivně odsuzovat a útočit na všechny sociálně-demokratické falzifikace a struktury, bez ohledu na to, jak „radikálně“, „anarchisticky“, „marxisticky“, „komunisticky“, či „antikapitalisticky“ se tváří. Všechny frakce sociální demokracie se snaží narušit cíle globálního proletářského hnutí, posílit a upevnit jeho limity, slabosti a iluze, udržovat jej rozdělené podle národních nebo ideologických hranic, aby jej koptovaly, sterilizovaly a nakonec dovedly k porážce.

Trvat na třídní povaze tohoto globálního hnutí, strhnout závoj lokálních a partikulárních identit.

Účastnit se boje proti „naší vlastní buržoazii“, proti „naším vykořisťovatelům“, proti „naší vlasti“... a vést tento boj jakožto organická část třídy. Protože komunisté nikdy nejsou partou intelektuálů mimo třídu, ale naopak jsou její nedílnou součástí, produktem skutečného třídního boje a není rozdíl mezi jejich historickými cíli a historickými cíli třídy jako celku!

Útok proti „naší vlastní buržoazii“ je nejúčinnější forma internacionalistické proletářské solidarity, protože ochromuje schopnost globální vládnoucí třídy soustředit represivní síly proti nejpokročilejším prvkům hnutí.

Pomáhat přeskupit, chránit a podporovat naše soudruhy po celém světě, kteří čelí represím státu. Pomáhat organizovat obranné a podpůrné struktury pro naši globální komunitu boje.

Udělejme krok vpřed, směrem k éře globálního proletářského boje proti kapitalistické katastrofě a za komunismus – globální lidské společnosti!

Zima 2019/2020

„VÁLKA PROTI VIRU“ JE POKRAČOVÁNÍM PERMANENTNÍ VÁLKY VEDENÉ PROTI NÁM

V TOMTO BULLETINU jsme se příliš nevěnovali tomu, jak moc je epidemie Covid-19 závažná či nikoli. Naši páni ji transformovali na pandemii a podle oficiálních čísel (tj. údajů našich třídních nepřátel – státu kapitalistů a jejich medicíny) již infikovala několik milionů lidí po celé planetě a přímo nebo nepřímo vedla ke smrti několika stovek tisíc lidí. Všechny ty pseudodebaty o rouškách a lockdownu, které se dotýkají pouze povrchního aspektu problému Covid-19, tj. toho, jak jej spravují různé (z definice buržoazní) vlády, jejichž jedinou posedlostí je růst kapitálu a jeho míry zisku, nás příliš nezajímají. Na druhou stranu dobře víme, že generalizovaný lockdown se vládnoucí třídě velmi zamlouvá, pokud jde o kontrolu a domestikaci „nebezpečných tříd“ (abychom použili výraz našich nepřátel), pokud jde o opatření proti povstání (a to dokonce i jako preventivní opatření), opatření proti vykořisťované třídě, která byla v posledních měsících více než neklidná.

Také velmi dobře víme, že buržoazie a její stát vedou permanentní válku proti nám, proti lidstvu, proti proletariátu v boji. Už příliš dlouho víme, neboť jsme to zažili historicky i přímo na vlastní kůži, že kapitalismus byl vybudován na hromadách mrtvol a že není důvod, aby se na tom něco změnilo. Od té doby, co se kapitalismus globálně rozvinul jako dominantní sociální vztah, jako syntéza a dialektické překonání všech předchozích sociálních vztahů, nedělal nic jiného, než že svou nadvládu potvrzoval a posiloval prostřednictvím války. To platí tím spíše v dobách velké krize, která je pouze okamžikem trvalé krize kapitalistického výrobního způsobu, jeho mnohonásobných vnitřních a smrtelných rozporů, z nichž nejdůležitější je zjevně existence proletariátu jako vykořisťované a proto revoluční třídy, nemluvě o tendenci míry zisku klesat, což tlačí kapitalismus k tomu, aby vykořisťovanou třídu stále více ždímal a vedl proti ní válku.

A v tomto smyslu bychom mohli snadno parafrázovat vojenského stratéga Clausewitze, pro kterého je „*válka pouhým pokračováním politiky jinými prostředky*“, tvrzením, že „válka proti viru“ je pro kapitalistickou třídu a její stát pouhým pokračováním trvalé války vedené proti nám, proti budoucím hrobařům kapitálu.

Stovky tisíc oficiálně zaznamenaných úmrtí přisuzovaných Covid-19 (nemluvě o těch, kteří mohou velmi dobře být obětí zavedených opatření represe a izolace) samozřejmě nepředstavují dostat nadbytečné pracovní síly, kterou je nutné eliminovat. Není to toto „malé“ upuštění žilou, co kapitalismu umožní najít cestu zpět k ziskům, o nichž se domnívá, že jsou neomezené. Ne, to, co kapitalismus stále potřebuje (a více než kdykoli předtím), je skutečný šok, „očistu“, jakou lidstvo ve své historii nikdy nezažilo. Je to více než nutnost, tak přehřáté jsou rozpory tohoto smrtelného sociálního vztahu, které hrozí vyhodit do vzduchu kotel zisků, a tedy i našeho vykořisťování, pokud velmi rychle neupustí páru. Kapitalismus potřebuje masakr, rychlé a účinné zničení velkého množství produktivních sil: mrtvé práce (strojů) i živé práce (proletářů).

V zásadě platí, že pokud jsme povoláni a mobilizováni na frontu budoucí války, která bude, stejně jako všechny války, válkou proti naší třídě, tedy válkou tříd, nesmí již proletariát dovolit, aby se nechal poslušně naverbovat jako potrava pro děla poté, co byl, stejně submisivně, potravou pro továrny, nebo jednoduše potravou pro práci... a pro demokracii!

V každém případě, kromě zdravotních, lékařských, ekonomických a sociálních příčin pandemie (a tedy i jejího původu), to, co tato „zdravotní krize“ odhalila nebo potvrdila, je to, že nás kapitalismus vrhá do světa produkujícího naprostou úzkost, do světa, který může žít a rozvíjet se pouze produkováním úzkosti (zde tváří v tvář nemoci), strachu a teroru, a že tomu tak bylo vždy. Stačí se podívat na posledních 75 let (tj. tři generace, které se navzájem znají a žijí bok po boku a sdílejí vzpomínky, myšlenky a kritiku), abychom našli stopy trvalosti tohoto prostředí vyvolávajícího úzkost: po masakrech dvou světových válek (které ve skutečnosti představovaly pouze jeden válečný cyklus na okamžik přerušeny revolučními erupcemi) nám slibovali mír a štěstí, po „slzavých údolích“ měl konečně nastat čas „medového údolí“, samozřejmě za cenu vyčerpávající práce na rekonstrukci. Poté přišla bipolarizace světa, „studená válka“ a čtyři desetiletí hrozby použití atomových zbraní. „Západ“ byl ohrožen „rudými“, zatímco na východě odsuzovali „fašistické spiknutí“ proti „socialistické vlasti“. Jakmile byla demontována mýtická éra poválečného boomu, jejíž hmotná existence byla ideologií a propagandou přehnaně nafouknutá, stala se „krize“ trvalým leitmotivem projevů, spolu se znečištěním, nemocemi (AIDS, nemocí šílených krav, rakovinou atd.) a nyní „apokalypsou“ globálního oteplování, ničení planety, stoupající hladiny moří v důsledku tání ledovců, mizení tisíců druhů života, a to celé „rychlostí světla“...

Kdo by na všechny ty radosti nereagoval tím, že se nacpe antipsychotiky, spáchá sebevraždu nebo se nechá zabít v té či oné kapitalistické válce!? Kapitalismus šíří smrt, zkázu a teror...

I nadále nás tíží další otázky týkající se této „války proti viru“. A ani zdaleka nemáme všechny odpovědi. Například si nemůžeme pomoci, abychom neukázali své opovržení nad uklidňujícím diskurzem vládnoucí třídy, který nás má zmást „nezpochybnitelnou“ realitou pandemie, zatímco všichni dobře víme, že stav nouze je jen rafinovanější formou „klasické“ bezpečnostní nouze: jakýkoli odpor je okamžitě spojen s útokem na životy ostatních, těch nejzranitelnějších, na přežití „komunity“, je označen za sobecké odmítnutí „projevu solidaritu“. Na druhé straně měly různé vlády alespoň zpočátku tendenci události podceňovat, protože by jinak musely zastavit normální chod systému. Normální chod, který vyjadřuje špinavou realitu, již některé „žluté vesty“ ve Francii shrnuly triádou: „Pracujte, konzumujte a držte hubu!“

Někteří budou tvrdit, že stát byl vývojem a vážností pandemie donucen zavést lockdown a zavřít tak celé sektory ekonomiky, aby „zachránil lidské životy“ v souladu se „společenskou smlouvou“ a „jejím poslá-

ním“, které spočívá v „ochraně“ občanů... Nejprve připomeňme, že zpočátku různé vlády vnuly kapitalistům práci na dálku v těch odvětvích činnosti (terciární sektor, služby...), kde to bylo možné. Zatímco téměř všechna průmyslová odvětví považovaná za „ne nezbytná“ nadále fungovala „na plný výkon“ („business as usual“!!!), velká část bojujících proletářů, kteří nechtěli riskovat nakažení v práci, vedla velké množství divokých stávek, zejména v USA a Itálii, ale také jinde na světě. Zadruhé, a to je důležitější, kapitalistům nikdy nezáleželo na lidském životě, zvláště pokud je hojný, nadbytečný a dokonce přebytný (podle jejich kritérií). Celá historie lidstva je důkazem této tragédie.

A konečně, takzvané „odstavení ekonomiky“, jaké zavedli naši vykořisťovatelé – i když zpočátku zhoršuje systémový problém okamžitě akumulace zisků – nepředstavuje nevyhnutelnou a nepřátelskou překážku pro potvrzení globálních a historických potřeb sociálního smíru a valorizace kapitalismu. „Krise Covid-19“ není krizí kapitalismu jako takového; ta jí dlouho předchází. Covid-19 jen zhoršil situaci a odhalil rozsah vad tohoto naprosto nelidského systému. V dobách krize nemá kapitalista jinou možnost než „zmenšit“, propustit, zrušit nerentabilní společnosti, zničit..., aby zahájil nový cyklus valorizace. Čím níže může ekonomika klesnout, tím výše může růst a naplnit kapsy kapitalistů novými šťavnatými zisky.

Nakonec bychom chtěli věnovat pár slov „konspiračním teoriím“ nebo jejich dvěma verzím, které si zaslouží naši kritiku: jedné straně tu máme ty, které si tvrdí, že se nám neříká pravda, že je mnohem více mrtvých, než nám přiznávají, že virus se šíří ještě zákeřnějšími způsoby, než se připouští... Na druhém konci spektra „konspiračních teorií“ jsou ti, kteří tvrdí, že celý příběh Covid-19 je „velká lež“, pandemie neexistuje a není to virus, který zabíjí, ale kapitalismus, což se ukazuje jako tautologie dosahující absurdity v momentě, kdy tvrdí, že proletáře nemasakruje válka, ale kapitalismus „obecně“!

Kapitalisté nám v zásadě nelžou, naopak říkají pravdu, svou třídní pravdu, protože pravda není sama o sobě neutrální. Existují dvě třídy, dva jazyky a dvě pravdy, jejich pravda proti naší... Ale pro některé lidi to všechno není nic jiného než spiknutí zosnované kapitalisty k „uskutečnění genocidy proti lidstvu“...

Proč by kapitál tak moc potřeboval „falešný“ virus, proč by musel uměle vytvářet „falešnou“ pandemii, aby připravil válku a „genocidu“ proti lidstvu, zatímco skutečný virus by byl prostě mnohem účinnější? Válka je nejlepší způsob, jak masivně zabít přebytek proletářů, ale s novým pokrokem a technickými vymoženostmi jako je chemická válka, bakteriologická válka, fosforové bomby atd., je účinnost destrukční kapacity kapitálu mnohem prudší...

Rádi bychom pokud možno jednou provždy odhalili pravou podstatu všech těchto konspiračních teorií, které jsou nakonec pouze novou a efektnější verzí věčné policejní vize historie o všemohoucím a vševědoucím státě, která také nevidí v řadách nejbojovnějších proletářů nic jiného než „provokatéry“, kteří objektivně slouží zájmům kapitálu, ačkoli jsou to právě oni, kdo povstává a jde na barikády (což je samozřejmě nutné, ale nedostatečné k tomu, abychom převrátili chod dějin). To, co zde chceme odsoudit, je společenská funkce konspiračních teorií a jejich alter ega antikonspiračních teorií – obě jsou to jen dvě čelisti buržoazní pasti, která nás chce odvést z třídního terénu k policejní vizi historie. Někteří chtějí

všechno vysvětlit spiknutím a machinacemi vládnoucí třídy, jiní odmítají uvažovat o tom, že mohou existovat spiknutí! Rovněž je třeba poznamenat, že stát má neblahou tendenci používat označení „spiknutí“ jako ideologickou zbraň ke kontrole narativu a diskreditaci jakékoli společenské kritiky své diktatury...

A co kapitalisté, kteří se proti nám „spiknou“, například prostřednictvím svého přísně tajného klubu Bilderberg!? Světový stát kapitalistů (který nemá nic společného se „světovou vládou“, kterou operují stoupenci „konspiračních teorií“) stále účinněji organizuje, plánuje, koordinuje a centralizuje všechna protipovstalecká opatření nezbytná k udržení společenského řádu. A pokud se to odehrává stranou, tajně a i v jiných strukturách než je Bilderberský klub nebo Římský klub, je to jen „normální běh věcí“, je to předvoj vykořisťovatelské třídy, která hájí svůj řád. Problém „konspiračních teorií“ spočívá v tom, že fungují jako staré rozbité hodiny: stále ukazují přesný čas, ale jen dvakrát denně!

A proti tomu, proti tomuto normálnímu řádu věcí, se revoluční proletariát, komunistické menšiny (ať už se jim v minulosti říkalo „socialisté“ nebo „anarchisté“ anebo jakkoli jinak), jinými slovy, lidstvo, vždy snažili spojit v boji proti svým pánům, organizovat spiknutí (zdravíme Babeuf a Buonarrotiho), organizovat tajné společnosti (pozdravujeme Blanquiho, Bakunina, Marxe), připravovat spiknutí na podporu povstaleckých procesů, zkrátka pracovat a jednat jako strana. „Spiknutí znamená dýchat společně“ (Radio Alice, Boloña, Itálie 1977), a to je to, o co se organizované menšiny snaží posledních pár týdnů v Libanonu nebo v Bělorusku nebo dokonce ve Spojených státech (v onom douřeti kolosu na hliněných nohách, který představuje „první světovou mocnost“) v návaznosti na vlny bojů, které v posledních měsících zasáhly téměř každý kontinent... Více než kdykoli předtím, v době narůstajícího boje a oživení proletářské iniciativy v permanentní třídní válce, se hlásíme k nutnosti organizovat boj, rozvíjet ho mimo a proti zákonosti vykořisťovatelů, a proto komplotovat a konspirovat, abychom dosáhli zničení kapitalismu, jeho státu a tím i jeho demokracie!!!

Komunisté nepopírají existenci nemoci, netvrdí, že pandemie je lež. Naopak komunisté bojují proti státu a jeho medicíně jakožto třídním nepřátelům. A protože kapitalismus je základní příčinou nemoci, měli bychom tuto nemoc použít jako zbraň a obrátit ji proti kapitalistické společnosti...

Svobodu nebo smrt! Třídní válka

Doporučujeme
take příspěvky od
La Oveja Negra

YEAR 4 NUMBER 01 APRIL 2020

La Oveja Negra

FUNDING: GERMANY, ITALY, FRANCE, SWITZERLAND, SPAIN

Coronavirus and social issue

It is worth remembering that capitalist society in the society of wage labour and monetary work which is not directly paid, as well as slave labour in the Democratic Republic of Congo and northern Argentina. There is not a good side and a bad side, they are necessary aspects for the functioning of capitalist economy.

On the other hand, we should ask ourselves how it is possible, with such a step in productive economic activity, for the banks to keep getting richer? In the absence of a vaccine for COVID-19, the United States Federal Reserve, for example, injected billions of dollars to calm markets and prevent the production from freezing growth. The United States has lowered its annual interest rate to 0%.

Today capitalism is sustained on the basis of the continuous production of fictitious capital, of debt and through all kinds of financial operations that allow it to continue. The bourgeoisie is beginning to be aware of this, and therefore this dominant ideological line is starting more and more to be broken by the dominant class line.

It returns to our most tangible and measurable global reality, we make it clear, it will be, that we are not building this pandemic that we are on. Our situation does not improve or become the other, even worse, they continue each other. There is no such thing as the "privilege" of having more medicines in Italy as opposed to the possibility of dying of

We find ourselves in a state of exception although it is within capitalist normality. These reasons have not of exceptions but of rules. It is not the end of the world, but it is not necessary to suspend decisions or actions due to their urgency.

Capitalism is an everyday catastrophic. However, it only presents as a serious problem that which it seeks to solve immediately. What has already constituted as being inevitable becomes part of its normality. Hence, all proposals that do not aim to fight capitalism only aim to manage its catastrophe.

Among the accepted facts of this society is the "realistic" that 50% of children in the world die every day from malnutrition as estimated by UNICEF, the World Bank and the World Health Organization. It is written openly, four digits, but it is an unacceptable horror. But this thought is left into dispersion? To consider this society dysfunctional? Doesn't that mean that everything must be changed? Doesn't it really make evident what kind of world we live in? Or perhaps a pandemic must arrive to the others where there is no who have the virus and the means to act and organize about this line?

Clearly and unfortunately, for a long time now, these deaths from hunger are not an exception. These figures seem even more distant because of the distance, geographical and of all other types, that we have with the African continent, the unaffiliated centre of global hegemony. There, capitalism explains not only through hunger, as it usually does here, but particularly through semi-slave labour, while at the same time dehumanizing and destroying its local way.

The pandemic does begin to affect countries that are important centres of capitalist production: China, Italy, Spain, and the United States, threatening to paralyze the production and circulation of commodities in its global system, and to cause the collapse of the health systems.

It is precisely because it has reached such regions, with a productive population that has access to medical and hospital systems, that it became so alarming. However, even if we are outside of their circuit, and barely linked to formal jobs,

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídě buržoustů, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, pro kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechny majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazii) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřvají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazii. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám. Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřiznáního poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a nejuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.